

[Rager.]

er givet under Forudsætning af, at det andet Ting vil gaa med. Og i denne Forbindelse vil jeg sige: Det første og vigtigste Løfte, som Demokratiets Folk gav paa Valgtribunerne, var Løftet om, at hvis vi fik Flertal denne Gang, skulde der arbejdes for, at Grundlovens Bud om en kommende Landstingsopløsning kunde opfyldes. Det er Løftet over alle Løfter.

Jeg er paa mange Omraader Pessimist, og jeg er ogsaa Pessimist med Hensyn til Muligheden af, at der skulde opnaas alt for mange Forlig, saa længe de nuværende to Ting bestaar, og jeg maa sige, at det interesserer mig heller ikke saa meget.

Et æret Medlem af Venstre sagde, at det var Regeringens parlamentariske Pligt at sørge for at faa de to Ting til at enes, og dette forstod jeg nærmest paa den Maade, at det ærede Medlem vilde have det gjort ved, at Flertallet skulde bøje sig for Mindretallet. Den Politik blev indledt i Danmark i 1904—05, da Venstres daværende Fører tabte Troen paa Militærudgifternes Nedsættelse. Men paa Grund af denne Politik startedes det Parti, som jeg hører til, og vi skal ikke gentage Historien. Vort Parti har ikke arbejdet gennem Aarene for nu at svigte.

Jeg tror ikke meget paa de Forhandlinger, der kan komme, det indrømmer jeg fuldt ud, og spørger man mig, hvad jeg anser for Grunden til, at man fra anden Side vil føre Forhandlinger om Militærspørgsmaalet, har jeg ikke noget imod at sige det rent ud: Det er, fordi Venstrepartiet, hvis virkelige Kærne er de store og middelstore Jordbrugere, der har sluttet sig sammen for ad politisk Vej at varetage deres økonomiske Interesser, endnu fra gammel Tid, da Varetagelsen af deres økonomiske Interesser faldt sammen med demokratisk Tankegang, har en Del Tilhængere, som de saa nederdrægtig nødt vil miste, og derfor søger man i Spørgsmaal af den Art at lægge sig saa nær op ad det radikale Venstre for at bruge denne taktiske Stilling paa Valgdagen — og derefter som før at slutte Forlig til Højre, hvis det lykkes at faa Kraft dertil.

Jeg for mit Vedkommende venter mig altsaa ikke meget af Forligsforhandlingerne. Kan der sluttet Forlig paa det principielle Grundlag, som er nedlagt i Regeringsforslaget, saa er det en Selvfølge, at saglig Forhandling vil vi altid være med til, og kan vi skabe en bred Basis, vurderer jeg ogsaa, hvad den betyder, men den maa blot ikke koste Principerne, den maa

heller ikke købes paa Grundlag af et Indhold, der vel lader Principerne bestaa, men som forfusker dem.

Men jeg vender tilbage til det, jeg sagde før, denne Regerings og disse Regeringspartiers første og væsentligste Opgave er ikke at forpasse den Situation, der er, til om nødvendigt i 1933 at skaffe en Landstingsopløsning; og derfor vil jeg med et aktuelt Ord sige til Ministeriet: Kridt Støvlerne og staa fast gennem de Aar, der er tilbage af denne Folketingsperiode.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. L. D. Rasmussen har Ordet for en kort Bemærkning.

L. D. Rasmussen: Jeg kunde ønske at give et Par Oplysninger i Anledning af den Strid, der var for et Øjeblik siden med Hensyn til Indtægten. Jeg vil da gerne sige, at samtlige Selvangivelser udgør 1 127 000, og af disse er der 612 000, der har en Indtægt under 2000 Kr. Alle de, der har en Indtægt under 800 Kr., er overhovedet ikke anført, men jeg erindrer fra tidligere Tid, da det blev anført, at der var 125 000. Om dette Tal er steget eller gaaet ned, skal jeg ikke kunne sige. Saaledes er altsaa Billedet af de forskellige Borgeres økonomiske Stilling.

Hvad Lønningerne angaar, kan jeg oplyse, at de sidste statistiske Angivelser gik ud paa, at der var en Gennemsnitsløn paa 3000 Kr. Paa Landet gives der faste Daglejere 1410 Kr. aarlig og løse Arbejdere 1620 Kr. Det er jo ogsaa derude, man er svagest organiseret, det ser man ganske tydeligt af den Løn, der bydes. Men hvis man indenfor Arbejderklassen havde fulgt de Anvisninger, der blev givet om de liberalistiske Principper, om, at Overenskomsterne skulde hvile i 3 Aar, er det ganske afgjort, at Stillingen for Arbejderklassen vilde have set ganske anderledes ud i dette Øjeblik.

Thi vi kender det fra den Tid, hvor Arbejdere og Arbejdsgivere ene skulde søge at tale sig til Rette, den stærke Part var altid Arbejdsgiverne, den svage var altid Arbejderne, og det afspejles i de elendige Lønninger, der blev givet.

Det ærede Medlem Hr. Duborg ønskede at stille Sammenligning mellem de private Foretagenders Godhed og Statsforetagender. Hvorfor vil det ærede Medlem nu det? Hvorfor vil han ikke drage Sammenligning mellem de private Foretagender og Andelsforetagenderne, hvorfor mon ikke det? Der har man jo mere Indblik i, hvad det vil